

Czesław Bielicki

Izba koszalińska

Palestra 22/9(249), 117-119

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

II. Z życia izb adwokackich

Izba katowicka

1. W dniu 28 czerwca br. dziekan Rady Adwokackiej w Katowicach skierował do I Sekretarza KC PZPR tow. Edwarda Gierka telegram wyrażający uczucia radości, dumy i satysfakcji całego środowiska adwokackiego Izby katowickiej w związku z udziałem pierwszego Polaka, majora Hermaszewskiego, w locie kosmicznym. Telegram podkreślił doniosłe znaczenie tego lotu, podjętego wspólnie z kosmonautami radzieckimi, oraz wskazał na ścisły związek udziału Polski w badaniach kosmosu z realizacją programu wszechstronnego rozwoju naszego kraju, wytyczonego w uchwałach VI VII Zjazdu Partii.

2. Dnia 18 lipca br. odbyła się w hucie „Baildon” w Katowicach uroczystość nadania odznaczeń państwowych szczególnie zasłużonym ludziom pracy województwa katowickiego, reprezentującym wszystkie środowiska społeczno-zawodowe tego regionu. W uroczystościach uczestniczył członek Biura Politycznego KC PZPR, I sekretarz KW PZPR w Katowicach tow. Zdzisław Grudzień. Dziekan Rady Adwokackiej w Katowicach adw. Miłosz Chmiel odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W tym samym dniu odbyło się w lokalu Rady Adwokackiej uroczyste zebranie zorganizowane przez Radę

Adwokacką, POP PZPR przy RA oraz koła stronnictw politycznych i organizacji społecznych działających przy Radzie Adwokackiej — dla uczczenia 34 rocznicy Manifestu Lipcowego. W referacie dziekan Rady Adwokackiej podkreślił szczególnie uroczysty charakter Święta Lipcowego, łączącego się w tym roku z rocznicami doniosłych wydarzeń politycznych i społecznych, które miały decydujący wpływ na dzisiejsze oblicze naszego państwa i narodu oraz na nasze plany, zamierzenia i ambicje. Takie znaczenie ma 60 rocznica odzyskania niepodległości po 123 latach niewoli wypełnionych nieustanną walką o samodzielny byt, o narodową godność, 60 rocznica założenia Komunistycznej Partii Polski, 35 rocznica powstania Ludowego Wojska Polskiego, 30 rocznica zjednoczenia polskiego ruchu robotniczego i powstania PZPR oraz 30 rocznica zjednoczenia ruchu młodzieżowego i powołania do życia Związku Młodzieży Polskiej.

Następnie dziekan przekazał zbranym wyrazy uznania, gratulacje i życzenia, złożone przez I sekretarza Komitetu Wojewódzkiego tow. Zdzisława Grudnia na uroczystości wręczenia odznaczeń ludziom pracy wszystkich środowisk i zawodów wielkoprzemysłowego regionu katowickiego oraz ich rodzinom.

adw. Tadeusz Węgrzynowski

Izba koszalińska

Doskonalenie zawodowe, etyka adwokacka, historia adwokatury środkowopomorskiej, zespół adwokacki — oto skrótowo ujęta główna tematyka kilku dorocznych Zgromadzeń Delegatów Izby Adwokackiej w Koszalinie. Można powiedzieć, że wytworzył się pozy-

teczny zwyczaj dyskusowania na tak autorytatywnym forum samorządowym węzłowych problemów adwokatury.

Zgromadzenie Delegatów Izby Adwokackiej w Koszalinie, które się odbyło w dniu 29 kwietnia 1978 r., poza realizacją w przepisanych ustawą obowiąz-

ków, skupiło swoją uwagę na zagadnieniach wychowywania i szkolenia aplikantów adwokackich.

Wstępem do dyskusji był referat wicedziekana adw. L. Kasperskiego, który w zarysie historycznym przedstawił proces kształtowania się obecnego modelu aplikacji adwokackiej, a następnie omówił zakres, treść, formy i efekty szkolenia. W debacie na przedstawiony przez referenta temat wzięło udział 14 mówców.

Najważniejsze stwierdzenia i wnioski, będące rezultatem wielogodzinnej dyskusji, są następujące:

1. Na adwokaturze ciąży ustawowy obowiązek kształcenia aplikantów adwokackich (Kasperski). Życie wymaga bowiem stałej odnowy kadr (Mackiewicz). Dzięki aplikacji adwokackiej samorząd ma możliwości planowego rozmieszczenia przyszłych adwokatów, a brak dopływu nowych sił prowadzi do zaniku profesjonalnej ambicji i w rezultacie — do obniżenia poziomu pracy zawodowej (Bielicki).

Potwierdzono w konsekwencji istotną zasadę polityki kadrowej, że aplikacja adwokacka jest i pozostawać będzie główną formą odnawiania kadr adwokatury.

W dyskusji wyrażono m. in. pogląd, iż zespoły z większych ośrodków powinny obsługiwać mniejsze miejscowości (Misiakowski). Zapatrywanie to spotkało się z krytyką z tego względu, że co najmniej jeden zespół adwokacki powinien działać w siedzibie sądu, a proponowane rozwiązanie oddalałoby w nieskończoność moment utworzenia zespołu (Mazur).

2. Wiele miejsca w dyskusji poświęcono zakresowi programowego przygotowania do wykonywania zawodu adwokata. Uwaga koncentrowała się wokół zagadnienia, czy wystarcza pogłębiona wiedza prawnicza, czy nadto konieczne jest poszerzenie jej o dodatkowe dziedziny. Opowiadając się za drugą ewentualnością, na pierwszym miejscu

stawiano wymagania opanowania zasad etyki i godności zawodu adwokata oraz wdrożenia się aplikantów do ich przestrzegania (Kasperski, Mackiewicz, Mościcki). Następnie wskazywano na niezbędność znajomości szeregu dziedzin związanych ze stosowaniem prawa (prakseologia, retoryka, erystyka, technika itp.) i potrzebę umiejętności posługiwania się językami obcymi (Kasperski, Turowski, prok. Guderian, Mazur). Wreszcie podkreślano, iż w dobie rewolucji naukowo-technicznej, w okresie wysokiego tempa budowy rozwiniętego społeczeństwa socjalistycznego i skomplikowanych przejawów życia międzynarodowego, coraz większego znaczenia nabiera wiedza społeczno-polityczna (Kundera, Mackiewicz).

Poziom szkolenia społeczno-politycznego aplikantów adwokackich oceniono bardzo wysoko (Kasperski). Z uznaniem spotkał się program szkolenia społeczno-politycznego obejmujący skandynawistykę, a podziw wzbudziła wiedza aplikantów adwokackich z tego zakresu (Lesiński, Sznurawa, Malczyk).

W konsekwencji skonstatowano, że współczesne warunki wykonywania obowiązków adwokackich wymagają coraz lepszego przygotowywania kandydatów do tego zawodu. Uzyskanie właściwego poziomu przygotowania do wykonywania zawodu adwokata wymaga w szczególności znajomości obowiązującego prawa i szeregu dziedzin związanych z jego stosowaniem oraz zasad etyki i godności zawodu, a także podstaw nauk społeczno-politycznych.

3. Za oczywiste uznano, że lepsze przygotowywanie kandydatów do zawodu adwokackiego pociąga za sobą uzasadniony wzrost kosztów kształcenia aplikantów adwokackich (Bielicki).

4. Nawigując do wchodzącego w życie z dniem 1 września 1978 r. nowego regulaminu aplikacji adwokackiej i egzaminu adwokackiego pod-

kreślano że najważniejsze w nim jest zaakcentowanie, iż aplikacja to okres kształtowania postawy pożądanej z punktu widzenia etyki i godności zawodu adwokata (Kasperski, Mazur). Poza tym nowy regulamin podkreśla rangę i rolę patrona, ustanawia obowiązek opanowania znajomości jednego języka obcego, obejmuje egzaminem także etykę adwokacką, wprowadza indeksy i wzmaga dyscyplinę zajęć szkoleniowych (Bielicki).

W wyniku dyskusji ustalono, że należy podjąć wszelkie czynności mające na celu wprowadzenie w życie nowego regulaminu.

5. Stwierdzono, że większość zajęć szkoleniowych prowadzona jest metodą seminaryjną, co wdraża aplikantów do ustawicznego samokształcenia się (Kasperski). Zajęcia powinny być tak prowadzone, by aplikanci sami śledzili na bieżąco zmiany aktów normatywnych (Zarach). Trzeba aplikantów nauczyć organizacji pracy umysłowej i kontrolować proces samokształcenia (Polański). Pożyteczne byłoby, aby niektóre zajęcia przeprowadzali sędziowie (Mościcki).

Dyskusja w tym zakresie pozwoliła sformułować następujący dezyderat: Należy doskonalić i w coraz szerszym stopniu stosować seminaryjną metodę przekazywania materiału szkoleniowego, stymulującą i weryfikującą samokształcenie.

6. W debacie poruszono także problemy modelu aplikacji adwokackiej (Kasperski, Malczyk, Mazur).

Zgromadzenie w konsekwencji wypowiedziało się za modelem aplikacji adwokackiej określonym w projekcie prawa o ustroju adwokatury.

7. Na marginesie diskutowanych kwestii zasadniczych zgłoszono postulaty ustanowienia możliwości rozwiązania stosunku aplikacji adwokackiej

analogicznie do umowy o pracę (Kasperski).

Niektórzy byli zdania, że wobec aplikantów należy stosować kryteria surowej dyscypliny (Zarach), inni, że nie (Polański), albowiem są to dorośli ludzie, w ogromnej większości świadomi najlepszego wykonywania swoich powinności (Sznurawa, Lesiński).

Ważny jest dobór właściwych wykładawców, gdyż niekiedy zdarza się, że aplikanci znają przedmiot lepiej niż wykładawca (Misiakowski).

Zwrócono uwagę na możliwość wspólnego przeprowadzenia niektórych zajęć z aplikantami sądowymi (Mazur).

Podniesiono istotną okoliczność, że działalność społeczna aplikantów adwokackich jest ważkim elementem ich wychowania (prezes SW Pauk).

*

Debata jeszcze raz wykazała, jak ważną i odpowiedzialną sferą działalności samorządu adwokackiego jest wychowywanie i szkolenie aplikantów adwokackich. Dzisiejsi i przyszli aplikanci adwokaccy stanowić będą polską adwokatwę, świadczyć o jej postawie społeczno-politycznej, obliczu moralnym i poziomie zawodowym. Stąd kwestia właściwego ich przygotowania do zawodu adwokackiego jest nie tylko zadaniem korporacyjnym, lecz nade wszystko powinnością o doniosłym znaczeniu społecznym. „Wybranie jako tematu na Zgromadzenie Delegatów sprawy wychowywania i szkolenia aplikantów adwokackich — stwierdził sekretarz NRA adw. E. Mazur — jest ze wszech miar słuszne i świadczy o poważnym traktowaniu swych samorządowych obowiązków przez Izbę korszalińską”.

adw. Czesław Bielicki